

skal og bør Lægen ikke foretage de Undersøgelser, her er Tale om, før Politimesteren kommer tilstede, netop af den af mig anførte Grund. Foruden det, jeg har tilladt mig at anføre, har jeg endelig den væsentlige Indvending at gjøre mod Forslaget, at man derved kommer til i flere Tilfælde — om man end betegner dem som Undtagelsesstilfælde, og som det end maatte være saa Tilfælde — at bringe Udstedelsen af Dødsattesten ud af Hænderne paa Lægen, og man udsætter sig derved for, at det hele Apparat, paa hvis Naalidelighed det i saa høi Grad beror, om overhovedet Bestræbelserne for at indføre en bedre Mortalitetetsstatistik skal lykkes, kommer i Noorden, saa det ikke faar den Fuldstændighed, som det maa have, naar den virkelig skal kunne bygges solide Resultater derpaa. Af disse Grunde tillader jeg mig at fraraabe det høie Thing at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 3.

Rør: Da den høitærede Minister har stillet sig bifaldende ligeoverfor Vædringsforslagene Nr. 1, 2 og 4, skal jeg ikke udtale mig videre om dem. Ligeoverfor Vædringsforslaget Nr. 3 har derimod den høitærede Justitsminister stillet sig paa en noget anden Maade, og det maa derfor være mig tilladt at søge at imødegaae nogle af de af ham fremsatte Indvendinger. I det den høitærede Minister behandlede de to Klasser af Tilfælde, der nævnes i Vædringsforslaget, hvortil jeg sig, opstatede han med Hensyn til den første Klasse det Spørgsmaal, hvem der skulde afgjøre, om det efter de foreliggende Oplysninger er utvilsomt, at et Lægesyn er unødvendigt til Undersøgelsens vedbørlige Fremme, om det var de Personer, der afgav Melding — dem, som ellers betegnes som „Vedkommende“ — eller om det var Politimesteren. Det har ikke ligget i min Tante, at der kunde være nogen Tvivl om, at det jo er Politimesteren, som skal afgjøre det. Det er jo Hovedprincippet i dette lille Lovforslag, at Foranstaltninger i Anledning af saadanne Tilfælde, som nævnes i dets § 2, skulle gaa over til Forsorg af Politimesteren, som anfætter Forretningen, tilfalder Lægen og søger for Forretningens vedbørlige Fremme. Jeg har derfor ikke tænkt mig, at det kunde være tvivlsomt, og jeg tror heller ikke, at det er tvivlsomt, at det er Politimesteren, der skal afgjøre det. Men, tilføiede saa den høitærede Justitsminister, det nytter dog ikke meget at opstille denne Undtagelse, thi naar det ikke er aldeles klart, at en Tilfaldelse af Lægen er unødvendig, maa jo dog Politimesteren tage derud, og finder han saa, at Tilfaldelsen er nødvendig, foranlediges derved flere Reiser. Jeg haaber her korrekt at have gengivet den høitærede Ministers Yttring. Hertil skal jeg imidlertid kun svare, at en forstændig Politimester vil kun, naar det er ganske utvilsomt, at der ikke er Grund til at tage en Læge med, lade ham blive hjemme; er der mindste Tvivl, tager han Lægen

med. Jeg har nødig villet illustrere denne Klasse af Tilfælde ved flere Exempler end dem, jeg nævnte ved 1ste Behandling, og som jeg anser for tilstrækkelig tydelige, nemlig hvor der findes Sig af Personer, som for forholdsvis lang Tid siden, maatte Maanedes tilbage, ere forulykkede, Sig, der ere opdrovne paa Stranden, Sig, der findes i Aær, Mergelgrave, Søer o. s. v. om Joraaret efter Tøbrud. Selvfølgelig kan man illustrere disse Tilfælde meget stærkere, men saa udsætter man sig for den Indvending, at de Tilfælde, der er Tale om, ere saa yderst sjeldne, at det ikke er værd af Hensyn til dem at gjøre en Undtagelse. Jeg skal kun nævne det Tilfælde, at en Luftskipper falder ned paa Jorden som en uformelig Masse, eller at en uheldig Person falder ned fra 4de Sal og knuses, Tilfælde, som det ikke kan interessere, at Lægen ser; eller lad os antage, at Politimesteren selv er tilstede ved Ulykken, ved en Ildbrand f. Ex., hvor en Person forvinder i Querne og trækkes frem som et forfullet Sig. Man kunde blive længe ved med at opregne deslige Tilfælde, hvor det, som jeg før ved Motiveringen af Vædringsforslagene tillod mig at sige, vilde være urimeligt at sætte det Offentlige i Beskæftning ved at tage Lægen med for at faae hans Medunderskrift i Protokollen under Synet af et aldeles uinteressant Sig. Jeg gaar dernæst over til de Bemærkninger, som den høitærede Minister gjorde mod den anden Klasse af Tilfælde, der nævnes i mit Vædringsforslag. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Minister deri, at Lægen, som tilfældig kommer tilstede ved et Sig, hvor han som reddende Læge ikke kan være til Nytte og Intet kan udføre, vilde handle urigtigt, hvis han anteciperede den Eigsynsforretning, som anordnes ved nærværende Lovforslag. Der skal han holde sig borte og først møde efter Fogdens Tilfaldelse. Men der sigtes jo ved den anden Klasse af Tilfælde, jeg har betegnet i mit Vædringsforslag, til saadanne, hvor Lægen har maattet undersøge eller foreløbig beskæftige sig saa meget med Siget, at det er tilstrækkeligt for ham som routineret Læge til, at han kan give Beskrivelse deraf, naar han kommer hjem. For ogsaa der at illustrere, hvad der sigtes til, for at ikke Vædringsforslaget skal faa utydeligt for det høie Thing, skal jeg nævne følgende Tilfælde. En Distriktslæge er ude i Praxis i en Landsby og kaldes til Hjælp i Anledning af, at en Mand har hængt sig, eller at et Barn er druknet, eller et andet Ulykkestilfælde. Han kommer tilstede og skal som Menneske og Læge beskæftige sig saa stærkt med Siget, som hans Kunst tilfiger ham, ja han skal under visse Ulykkeshendelser netop „tumle“ stærkt — det er jo det Ord, der er brugt meget ved denne Lovs Behandling — med Siget, da Redning netop er afhængig af en saadan Tumlen. Han kommer saa hjem om Aftenen, melder til Fogden: Jeg har været ude og er bleven tilkaldt og kan give et